

Δὲν εἴμεθα ἀπλῶς ἢ πλέον «γνωστὴ» θρησκεία παγκοσμίως, εἴμεθα ἢ καθαυτὸ θρησκεία!

να φλέγον θέμα εἰς τὰ σημερινὰ θρησκευτικὰ πράγματα τόσον τῆς Ἑλλάδος ὅσον καὶ τῶν χωρῶν τῆς Ε.Ε. εἶναι τὸ τί ἐστὶ θρησκεία. Τοῦτο ἦλθε κατὰ τρόπο ἐπείγοντα εἰς τὴν κοινωνικὴ καὶ νομικὴ ἐπικαιρότητα λόγῳ τῆς ἐμφανίσεως τῶν «νέων θρησκειῶν», ὡς λέγονται, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων μόνον εἰς τὴν Εὐρώπην εἶναι μεγαλύτερος τῶν δύο χιλιάδων ἐνῶ παγκοσμίως ὑπερβαίνει τὰς 10.000. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔχομε διὰ πρώτη φορά εἰς αἵτησιν Εὐκτηρίου Οἴκου κρίσιν τοῦ Ὑπουργοῦ ΥΠΕΠΘ ἐπὶ τῆς οὐσίας —παρότι ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει τοῦτο— ὅστις ἀπάντησε εἰς τὴν Σαίεντολογίαν ὅτι δὲν ἀποτελεῖ θρησκείαν! Ἔχομε δὲ ἀναφερθῆ εἰς τὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΝΘΕΟΝ εἰς τὴν προσπάθειαν ποῦ ἔγινε εἰς τὴν Ἐθνικὴ Ἐπιτροπὴ Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου νὰ γίνῃ συζήτησις ἐπὶ τῆς οὐσίας διὰ τὸ ἐὰν ἢ Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου συνιστᾷ θρησκείαν! Θὰ ἦτο ὄθεν σκόπιμον νὰ ἐξετάσωμε ἐὰν τῷ ὄντι ἢ θρησκεία μας εἶναι θρησκεία!

Ὅμιλοῦντες λοιπὸν περὶ θρησκείας ὀφείλομε νὰ ἔχομε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι μία ιδεολογικὴ κατάστασις διὰ νὰ πληροῖ ἐξ ὀλοκλήρου τὸν περὶ θρησκείας ὀρισμὸν τόσο εἰς τὸ νομικὸν ὅσο καὶ στὸ οὐσιαστικὸν ἐπίπεδον καὶ νὰ μὴ κινδυνεύῃ νὰ χάσῃ διὰ νομικῶν ἀκροβατισμῶν τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ὡς “θρησκεία” ὀφείλει νὰ συγκεντρῶνῃ τὰ κάτωθι χαρακτηριστικά:

α') Νὰ διαθέτῃ ἐν σύνολον θεμελιωδῶν πεποιθήσεων, τουτέστιν νὰ διαθέτῃ δόγμα.

β') Τὸ δόγμα τοῦτο νὰ ἐκφράζεται δι' ἐνὸς Ἱεροῦ Βιβλίου.

γ') Νὰ διαθέτῃ ἓνα σύνολον ἀξιῶν.

δ') Ἐντὸς τοῦ προαναφερθέντος συνόλου ἀξιῶν νὰ περιλαμβάνεται μία σαφὴς

ἠθικὴ διδασκαλία ἐκφραζομένη καλῶς εἰς ἀντίστοιχα Ἱερὰ Βιβλία.

ε) Νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ὑπαρξιν θεοτήτων, δηλ. ἀνωτέρων ὄντοτήτων ποὺ διαθέτουν ὑπερφυσικὰς δυνάμεις.

ς') Ν' ἀποδίδῃ πρὸς τὰς πιστευομένας θεότητας θείαν λατρείαν.

Καὶ βεβαίως, ὡς ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν ὀριζομένην ἐκ τοῦ νόμου, νὰ διαθέτῃ:

ν') «πιστούς», πράγμα τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύεται διὰ τῶν ὑπογραφῶν εἰς τὴν αἴτησιν χορηγήσεως ἀδείας ἰδρύσεως Εὐκτηρίου Οἴκου, καὶ Κυρίους Τύπους, τουτέστιν διοικητικὴν ὀργάνωσιν, πράγμα τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύεται εἰς πρῶτον βαθμὸν ἀπὸ τὴν ὑπαρξιν «ποιμένος» τοῦ Εὐκτηρίου Οἴκου.

Ὅμως, ἄς συμβουλευθοῦμε τοὺς **ὀρισμοὺς** (κατὰ τὸ Λεξικὸν Μπαμπινιώτη) προτοῦ προχωρήσωμε:

1. Δόγμα: ΦΙΛΟΣ. θεμελιώδης ἀρχὴ φιλοσοφικοῦ συστήματος // σύνολο θεμελιωδῶν ἀρχῶν: νέο ἀμυντικὸ δόγμα //ΕΚΚΛΗΣ. ἡ ἀλήθεια ἢ ὁποία θεωρεῖται ὅτι ἔχει ἀπόλυτο κύρος καὶ γίνεται προσιτὴ μόνο μὲ τὴν πίστη: χριστολογικὸ δόγμα // τὸ σύνολον τῶν βασικῶν πεποιθήσεων μιᾶς θρησκείας: ἀγγλικανικὸ δόγμα. Δογματικός, 1. αὐτὸς ποὺ σχετίζεται μὲ ἓνα δόγμα: δογματικὸ ζήτημα 2. αὐτὸς ποὺ ἀποφαίνεται γιὰ κάτι μὲ ἀπόλυτο, ἀξιωματικὸ τρόπο, χωρὶς νὰ δέχεται ἀντιρρήσεις.

2. Θρησκεία: ἡ συγκεκριμένη σὲ μορφή καὶ περιεχόμενον πίστη σὲ θεό, ἢ θεοὺς ἢ γενικότερα σὲ ὑπερφυσικὰς δυνάμεις καὶ ἡ ἀντίστοιχη ἀπόδοση λατρείας. Θρησκευμα: ἡ συγκεκριμένη θρησκευτικὴ πίστη ποὺ ἀσπάζεται κανεῖς. ΣΥΝ. δόγμα, θρησκεία.

3. Λατρεία: ἡ πίστη καὶ ἡ ἀφοσίωσις σὲ θεότητα: ἡ λατρεία τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου ἐξαφανίστηκε σταδιακά. // (συνεκδ.) τὸ σύνολον τῶν τελετουργικῶν πράξεων, μὲ τίς ὁποῖες ἐκδηλώνεται ἡ πίστη καὶ ἡ ἔμπρακτε ἀφοσίωσις σὲ θεότητα: μουσουλμανικὴ λατρεία.

4. Λατρεύω: δείχνω ἔμπρακτε τιμὴ καὶ ἀφοσίωσις σὲ θεότητα: ἡ πρωτόγονη φυλὴ λάτρευε ἓνα τοτέμ.

5. Πίστις/Πίστη: (εἰδικότ.) ἡ συνειδητὴ ἢ ὄχι ἀποδοχὴ τῆς ὑπαρξὸς θεοῦ καὶ ἡ προσήλωσις σὲ αὐτόν, τὸ νὰ δέχεται κανεῖς τὴν ὑπαρξιν καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ σύμφωνον μὲ συγκεκριμένον θρησκευτικὸ δόγμα // τὸ θρήσκευμα, ἡ θρησκεία: μουσουλμανικὴ πίστη.

6. Πιστός: αὐτὸς ποὺ πιστεύει σὲ θρησκευτικὸ δόγμα // ὁ ὁπαδὸς θρησκείας

7. Πιστεύω: (ειδικότ.) ἔχω θρησκευτική πίστη σὲ (κάτι): οἱ ἀρχαῖοι πίστευαν στοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου.

Ἄς παρατηρήσωμε ἀναλυτικῶς ἕν ἕκαστον στοιχεῖον ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου.

α') Ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου εἶναι ἡ μόνη παγκοσμίως ἡ ὁποία διαθέτει ἕνα σύνολον βασικῶν πεποιθήσεων αἱ ὁποῖαι συνιστοῦν πλήρες —πληρέστατον θὰ ἐλέγαμε— φιλοσοφικὸν σύστημα. Ὅπως εἶναι γνωστὸν τὸ σύνολον τοῦτον τῶν βασικῶν ἀρχῶν τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας τοῦ Δωδεκαθέου ἔχει ἐκφρασθῆ εἰς τὸ εὐσύνοπτον καὶ περιεκτικὸν κείμενον τῶν «Βασικῶν Ἀρχῶν». Οὐδεμία σύγκρισις πρὸς τὸν χριστιανισμὸν ποὺ αἱ βασικαὶ πεποιθήσεις του ἀποτελοῦν ἀπομεμονωμένα σημεῖα τὰ ὁποῖα οὔτε εἰς φιλοσοφικὸν σύστημα συμπλέκονται οὔτε ἔχουν συνάφειαν πρὸς ἄλληλα· καὶ μόνη ἡ σύγκρισις τῶν «Βασικῶν Ἀρχῶν» πρὸς τὸ «Σύμβολον τῆς Νικαίας» ἀρκεῖ διὰ νὰ καταδείξῃ ἐναργῶς τὴν ὑπεροχὴν τῆς θρησκείας μας. Ὅθεν δυνάμεθα νὰ λέγωμε ὅτι εἶναι ἡ μοναδικὴ θρησκεία ἡ ὁποία διαθέτει στερεὸν δόγμα (βλέπε ὄρισμὸν 1).

β') Ἡ θρησκεία μας ἔχει ὡς δογματικὸν Ἱερὸν Βιβλίον τὰ σωζόμενα μέρη τοῦ «Ἱεροῦ Λόγου εἰς κδ' ραψωδίας» τοῦ Ὀρφέως (Fragmenta Orphicorum) ὅπου ἐναργῶς περιγράφεται ἡ Ἑλληνικὴ Κοσμογονία, ἡ Ψυχογονία καὶ ἡ Θεογονία. Ἀνάλυσιν τῶν ἀποσπασμάτων καὶ πλήρη περιγραφή τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας τοῦ Δωδεκαθέου ὡς πλήρους φιλοσοφικοῦ συστήματος διαλαμβάνει τὸ ἐκτεταμένον πόνημά μας «Ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία».

γ') Ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον καὶ τὸ ἰδεολογικὸν βάθρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ὅστις δανεῖζεται ἀπὸ αὐτὴν τὸ σύνολον τῶν ἀξιῶν του. Ἀντιστρόφως, ἡ **Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου δὲν ἀποτελεῖ οὐδέν τι ἕτερον παρὰ τὴν ἀποκρυστάλλωσιν εἰς ἕν ἐνιαῖον καὶ ἀρμονικὸν σύνολον τῶν ἀξιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ**. Τοῦτο δύναται νὰ ἀποτελέσῃ συνάμα τὸν ὄρισμὸν αὐτῆς! Ὅθεν ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν θρησκείαν ἡ ὁποία διαθέτει ἕνα σύνολον ἀξιῶν παγκοσμίως σεβαστῶν, παραδεκτῶν καὶ προκαλούντων τὸν θαυμασμόν. Ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου εἶναι ἡ μοναδικὴ θρησκεία ποὺ τὸ σύνολον τῶν ἀξιῶν καὶ τῶν ἐκδηλώσεων της μελετᾶται ὑπὸ ἀκαδημαϊκῶν ἐδρῶν εἰς τὰ πανεπιστήμια ὅλης τῆς Ἑφελίου. Ἀσφαλῶς ἕνα σύστημα ἀξιῶν ἀξιολογεῖται ἀπὸ τοὺς πρακτικοὺς κοινωνικοὺς καρπούς του καὶ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον δυνάμεθα ἄνευ ὑπερβολῆς νὰ ὑπερηφανευώμεθα καθὼς ὁ **καρπὸς τῆς θρησκείας μας**

εἶναι ὁ διαχρονικῶς θαυμαζόμενος καὶ τιμώμενος ὑπὸ συμπάσης τῆς Ἀνθρωπότητος Κλασσικὸς Πολιτισμός. Ὅστις βούλεται δύναται νὰ τὸν συγκρίνη μὲ τοὺς κοινωνικοὺς, ἠθικοὺς καὶ πολιτιστικοὺς καρποὺς τῶν ἐποχῶν τῆς ἀπολύτου παντοκρατορίας τοῦ Χριστιανισμοῦ: τὴν Παπικὴν Ρώμην, τὴν Γενεύην τοῦ Καλβίνου, τὰς Ἀνατολικὰς Πολιτείας τῶν ΗΠΑ κατὰ τοὺς αἰῶνας τῆς ἀπολύτου ἐξουσίας τῶν Πουριτανῶν καὶ τῶν Κουάκερων, τὴν Ἰσπανικὴν Ἀμερικὴν, τὸν Ἀνατολικὸν Μεσαίωνα, τὴν Τουρκοκρατίαν κλπ. Λαμβάνετε ὅποια ἐποχὴ ἢ διομολόγησι ἐπιθυμεῖτε καὶ συγκρίνετε!

δ) Ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου ὄχι μόνον ἔχει τὸ πνευματικὸν “κοπυράϊτ” τῆς λέξεως ἠθικὴ ἀλλ’ ἐπιπροσθέτως εἶναι ἡ μόνη παγκοσμίως ἥτις διαθέτει μίαν πλήρη ἠθικὴν διδασκαλίαν θεμελιωμένην στερεῶς ἐπὶ ἀκλονήτων φιλοσοφικῶν βάσεων. Οὐδεμία σχέσις μὲ τὰς ἀσυνδέτους μεταξὺ των καὶ λογικῶς αὐθαιρέτους —καὶ πολλάκις ἀλληλοσυγκρουομένας— ἀπαγορεύσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ. Βεβαίως ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου εἶναι ἡ μόνη θρησκεία ἡ ὁποία ἐκφράζει τὴν ἠθικὴν διδασκαλίαν τῆς διὰ κειμένων ἀφθαστου φιλοσοφικῆς ἀξίας μετὰ τῶν ὁποίων διηνεκῶς ἀσχολοῦνται εἰς ὅλα τὰ πανεπιστήμια τοῦ κόσμου αἱ ἔδραι τῶν Κλασσικῶν —ποῦ βεβαίως θεωροῦνται αἱ ἀνώτεραι καὶ πνευματικώτεραι ὄλων. Τὰ ἠθικὰ ἱερά μας κείμενα εἶναι: κατ’ ἀρχὰς ἡ κορωνὶς τῶν ἠθικῶν κειμένων, τὰ «Ἠθικὰ Νικομάχεια» τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ἀκολουθοῦν τὰ ἐπίσης παγκοσμίως τετιμημένα: Ἰεροκλέους «Σχόλια εἰς τὰ Χρυσᾶ Ἔπη», Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου «Τὰ ἐς ἑμαυτόν», Ἐπικτήτου «Ἐγχειρίδιον».

ε) Εἶναι δεδομένη ἡ πίστις τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας τοῦ Δωδεκαθέου εἰς θεότητας τὰς ὁποίας ὀρίζομε, κατὰ τὸ κείμενον τῶν «Βασικῶν Ἀρχῶν» ὡς «Ἀτομικότητας, ἀθανάτου φύσεως καὶ τελείας ψυχικῆς συγκροτήσεως, καὶ Προσωπικότητας διαθετούσας Ἀνωτάτης τάξεως Συνείδησιν καὶ μεγίστης δυνάμεως Διάνοιαν». Ἀκόμη καὶ οἱ ὀλίγα γνωρίζοντες, βλέποντες τὰ ἀγάλματα τῶν Θεῶν εἰς τὰ Μουσεῖα ἀντιλαμβάνονται ὅτι οἱ Ἕλληνες λατρεύουν πρόσωπα καὶ οὐχὶ ἀφηρημένας ιδέας· μάλιστα ἔχομε κατηγορηθῆ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς: τὸν ὑπερβολικὸν ἀνθρωπομορφισμόν τῶν Θεῶν καὶ τὴν ιδέαν τοῦ Ἕλληνοσ ὅτι ὁμιλεῖ ὡς πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ τοὺς Θεοὺς του. Ὅμως τί χρεῖαν ἔχομε ἀποδείξεων; Εἰς τὴν χαραυγὴν τῆς θρησκείας μας, εἰς τὸν Ὅμηρον, ποῦ ἀποτελεῖ τὸ ἀρχαιότατον κάτοπτρον τῶν περὶ Θεοῦ ἑλληνικῶν ιδεῶν τί βλέπομε; Οἱ ἥρωες συνδιαλέγονται μετὰ τῶν Θεῶν ποῦ ὄχι μόνον ἐμφανίζονται ὡς προσωπικότητες ἀλλὰ διὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε σαφῶς τοῦτο ἐνδύονται ἀνθρώπινα σώματα. Εἰς τὸ λυκόφωρος τῆς Ὑστέρας

Ἀρχαιότητα, εἰς τὰ ἔργα τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ πῶς ἐμφανίζονται οἱ Θεοί, ὡς προσωπικότητες ἢ ὡς ἀφηρημένα ἰδέαι; Εἰς τὴν Μυστηριακὴν ἱεροπραξίαν τῆς ἐποχῆς, τὴν Θεουργίαν, ἐμφανίζονται συγκεκριμένα Θεῖα ὀντότητες ἢ ἱεροκήρυκες προτεσταντικοῦ τύπου φλυαροῦν περὶ ἀφηρημένων ἰδεῶν; Τώρα ἀντιλαμβανόμεθα διατὶ μία ἐκτεταμένη προπαγάνδα κινουμένη ὑπὸ χριστιανικῶν κέντρων διαδίδει ὅτι οἱ Ἕλληνες Θεοὶ εἶναι «προσωποποιήσεις» καὶ τὰ τοιαῦτα! Διὰ τὸ νὰ μᾶς ἀφαιρεθῇ ἀπὸ κάποιο δικαστήριον ὁ τίτλος τῆς θρησκείας!

ς) Ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου διαθέτει ἓνα πλῆρες σύνολον ἐκδηλώσεων θείας λατρείας ἐξικνούμενον ἀπὸ τῆς ἰδιωτικῆς οἰκιακῆς λατρείας ἕως τῶν μεγάλων πανδήμων δημοτελῶν ἐορτῶν ὡς οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες ἢ τὰ Παναθήναια. Ἡ δὲ ἱεροπραξία μας πληροὶ ἀπάσας τὰς πλευρὰς τῆς λατρείας, ἀπὸ τῆς προσευχῆς ἕως τοῦ δημοσίου ἐγκωμιαστικοῦ ἱεροκηρυκτικοῦ λόγου, τῆς ὕμνωδίας, τῆς θυσίας, τῆς παρελάσεως καὶ περιφορᾶς τῶν θρησκευτικῶν συμβόλων, τῆς θεατρικῆς μιμήσεως τῶν Θεῶν περιπετειῶν κ.ο.κ. Ἡ συχνότης τελέσεως τῆς δημοσίας λατρείας καὶ ὁ πλοῦτος τοῦ τελετουργικοῦ (ritual) συντελεῖ ὥστε εἰς τὴν θρησκευσιολογικὴν κατάταξιν τῶν θρησκειῶν ἀναλόγως πρὸς τὸ ἐπικρατοῦν στοιχεῖον ἢ Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου νὰ κατατάσσεται ὡς **λατρευτικῆ-ἱεροτελεστικῆ (ritualistic)** κατ' ἐξοχὴν. Ἀντιθέτως κρίνοντες αὐστηρῶς καὶ κατὰ γράμμα καταλήγομε εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι θρησκείαι ποὺ διαθέτουν μόνον προσευχὴν καὶ διδασκαλίαν ὡς ὁ μωαμεθανισμὸς ἢ αἱ προτεσταντικαὶ διομολογήσεις δὲν διαθέτουν θεῖαν λατρείαν καὶ ἄρα δυσχερῶς δύναται νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς θρησκείαι!

Ἐτέθη ὑπὸ τινῶν τὸ ἐρώτημα: ἢ Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου « διαθέτει θεῖαν λατρείαν» ἢ ἀπλῶς «ἀποδίδει τιμὴν στοὺς Θεούς»;

Πρόκειται περὶ συγχύσεως τῆς ἐννοίας τῶν λέξεων: ἢ τιμὴ πρὸς τὸ Θεῖον καλεῖται λατρεία οἱ δὲ παριστάμενοι δημόσιοι λειτουργοὶ ἀποδίδουν συμβολικῶς τιμὰς ἀρχηγοῦ Κράτους εἰς τὰ θρησκευτικὰ συμβόλα: Ὅταν ἐμφανίσθηκε ἡ Ἱερὰ Εἰκόνα οἱ ἐπίσημοι καὶ τὰ στρατιωτικὰ ἀγήματα τὴν ὑπεδέχθησαν μὲ τιμὰς ἀρχηγοῦ κράτους.

Ἀσχέτως τῶν ἀνωτέρω, ἢ λέξις Θεῖα Λατρεία εἶναι ὄρος τοῦ νόμου, ὅποτε δὲν συζητεῖται τυχὸν ἀλλαγὴ τῆς. Ὅμως καὶ πέραν τῶν προαναφερθέντων, νομίζομε ὅτι ἢ λέξις Θεῖα Λατρεία εἶναι ἢ πλέον κατάλληλος καθὼς καὶ εὐνχος εἶναι καὶ ἢ εἰδικὴ αὐτὴ χρῆσις τῆς συνάδει πρὸς τὴν κοινὴ νεοελληνικὴ τοιαύτη —εἶμαι ἀφωσιωμένος, ἀγαπῶ ὑπερβολικά, φροντίζω μετὰ στοργῆς: «λατρεύει τὰ παιδιὰ τῆς ἀδελφῆς του» (τὰ ἐντὸς κειμένου λεξικογραφικὰ στοιχεῖα προέρχονται ἐκ τοῦ

Μεγάλου Λεξικοῦ Δημητράκου)— καί, ἐπιπροσθέτως, χρησιμοποιεῖται μὲ τὴν αὐτὴν ἔννοια ἀπὸ τοῦς Κλασσικοῦς: ἡ κυρία ἔννοια τῆς λέξεως εἶναι θεραπεύω, ὑπηρετῶ, ὑπακούω, πείθομαι (λατρεύω νόμοις), ὁπότε ἀκολουθεῖ ἡ ἔννοια ἐξυπηρετῶ τοὺς Θεοὺς διὰ προσευχῶν καὶ θυσιῶν· παράδειγμα: «**Φοίβῳ λατρεύων** (Εὐρ. Ἴων152)». Τὸ οὐσιαστικὸν λάτρης-ιος [ό,ή], ὁ θεράπων τῶν Θεῶν: «τὴν θεῶν λάτρην», «τὴν Ἀπόλλωνος λάτρην», «ἔτι δ' ἐπάμονες καὶ λάτρεις».

η) Εἶναι εἰς ὅλους γνωστὸν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου διαθέτει «πιστούς» καὶ πληροὶ τοὺς ὡς ἄνω ὄρους καθὼς ἐκτὸς τῶν γνωστοποιήσεων ἔχουν ἤδη κατατεθῆ αἰτήσεις Εὐκτηρίου Οἴκου ὑπογραφεῖσαι ὑπὸ μεγάλου ἀριθμοῦ πιστῶν καὶ συγχρόνως ἔχει κατατεθῆ πλήρης περιγραφὴ τῶν Κυρίων Τύπων μας τοὺς ὁποίους δημοσιεύομε κατωτέρω.

Ἡρωτήθημεν ἐὰν ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου ὀνομάζει τοὺς ὁπαδούς της «πιστούς» καὶ τοὺς ἱερεῖς «ποιμένας»!

Αἱ λέξεις «πιστός» καὶ «ποιμὴν» εἶναι ὄροι τοῦ νόμου καὶ ὡς τοιοῦτοι δὲν συζητοῦνται, ὅμως, πέραν τούτου, μᾶς φαίνονται ἄκρως κατάλληλοι.

Κατὰ πρῶτον, ἡ λέξις πιστεύω εἶναι λέξις κλασσικὴ χρησιμοποιουμένη μὲ σημασίας ποὺ ἐκφωτίζουν τὴν θρησκευτικὴ τῆς ἔννοια: παρακατατίθημι, ἐμπιστεύομαι: «πιστεύειν τὰν ὄναν τῷ Θεῷ (Ἐπιγρ. Δελφῶν)», ἔχω πίστιν, ἐμπιστοσύνην: «ἐπίστευσαν ἐν τῷ Θεῷ», βεβαιότης, πεποίθησις. Ὁμοίως ἡ λέξις πιστός, ὁ πεποιθός, ὁ ἔχων πεποίθησιν εἰς τινα, ὁ ὑπάκουος, ὁ ἔχων ἐμπιστοσύνην.

Ἀναλόγως ἡ λέξις ποιμὴν εἰς τὴν κλασσικὴ γλῶσσα σημαίνει τὸν βοσκὸν προβάτων ὅμως ἡ μεταφορικὴ σημασία της εἶναι ἐπίσης ἀρχαιοτάτη, ὁμηρικὴ: ἡγέτης, ἡγεμὼν λαοῦ, ἀρχηγὸς ἀνθρώπων, συνήθης ὡς ἐπίθετον βασιλέων καὶ ἡγεμόνων: «Δρύαντά τε ποιμένα λαῶν (Ἰλ. Α 263)», «Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν (Ἰλ. Β 243)», «Νέστορι ποιμένι λαῶν (Ὀδ. ο 151)», γενικώτερον, ἀρχηγός, ἡγεμὼν, ὀδηγός, κυβερνήτης: «νηῶν ποιμένες», «ποιμένες λόχων», «τῶν ἀρχόντων... ποιμένων πόλεως (Πλατ. Πολ. 440)», εἰδικῶς, πνευματικὸς ἀρχηγός, θρησκ. ἡγέτης, καθοδηγητής: «οἱ ποιμένες ἠσέβουν (Ἱερ. 2,8 κατὰ τὴν μτφρ τῶν Ο')», ποιμαίνω: ὀδηγῶ, διευθύνω, διοικῶ, «τὸν στρατηλάτην... ποιμαίνειν στρατόν (Εὐριπίδης)». Κύριον ὄνομα: *Ποίμανδρος*. Ἐπιπροσθέτως, εἰς τὸν Ἑρμῆν Τρισμέγιστον τίτλος βιβλίου: Ποιμάνδρης ἢ «[βιβλίον] Ποιμένος τοῦ Καλοῦ». Τὸν τίτλον τοῦτον ἐμιμήθησαν οἱ χριστιανοὶ τόσον εἰς τὸ πρωτοχριστιανικὸν ἔργον «Ποιμὴν τοῦ Ἑρμᾶ», ὅσον καὶ ὡς κυρίαν προσηγορίαν τοῦ Χριστοῦ, «ἐγὼ εἰμὶ ὁ ποιμὴν ὁ καλός (Ἰω. 10,11)».

Τὸ ὄνομα τῆς Θρησκείας μας

Ἔχομε ἐρωτηθῆ σχετικῶς πρὸς τὸ ὄνομα τῆς θρησκείας μας, ἐδῶ ἄς ἀναφέρομε συνοπτικῶς:

Οὐδεμία παραδοσιακὴ θρησκεία ἔχει ὄνομα διότι ἀπλούστατα αὐτὴ εἶναι τὸ ἱερὸν στὴν κοινωνία. Σύγχρονον παράδειγμα: Ἡ νέα μεγάλη παραδοσιακὴ θρησκεία τῆς Λατινοφώνου Ἀμερικῆς ὀνομάζει ἑαυτὴν Santeria, τουτέστιν «περὶ τὸ Ἱερὸν»!

Ὅταν ὅμως εἰς τὰς μεγαλοπολιτικὰς ἐποχὰς ἐμφανίζονται αἱ κοσμοπολιτικαὶ θρησκείαι καὶ αἱ θρησκευτικο-ἰδεολογικαὶ κοινότητες τότε ἡ παραδοσιακὴ θρησκεία γίνεται πλέον μία μεταξὺ ἄλλων, ἔστω κι ἐὰν εἶναι αὐτὴ τοῦ 99% τοῦ πληθυσμοῦ! Συνήθως οἱ ἀλλότριοι τῆς δίδουν τὸ ὄνομα! Οὕτως εἰς τὴν ἄνευ ὀνόματος παραδοσιακὴν θρησκείαν τῆς Ἰνδίας ἔδωσαν οἱ ξένοι —οἱ Πέρσες ἀρχικῶς— τὸ ὄνομα Ἰνδουϊσμός!

Οὕτως εἰς τὴν Ὑστέρα Ἀρχαιότητα ἡ θρησκεία μας λαμβάνει ὄνομα καὶ καλεῖται **Ἑλληνισμός**. Σήμερον θὰ ἰδοῦμε εἰς τὰς κατατάξεις τῶν θρησκειῶν νὰ χρησιμοποιεῖται ὁ ἀνωτέρω χαρακτηρισμὸς (Hellenism) ἐνῶ οἱ ἀκαδημαϊκοὶ κύκλοι χρησιμοποιοῦν τὸν ὄρον Greek Religion. Σήμερον δὲν δυνάμεθα διὰ πολλοὺς λόγους νὰ χρησιμοποιήσωμε αὐτὰς τὰς λέξεις —ἐκτὸς τῶν ἄλλων τὸ Φανάριον ἔχει ἰδιοποιηθῆ τὸν τίτλον Greek Religion. Γενικῶς καὶ διεθνῶς ἡ θρησκεία μας εἶναι γνωστὴ ὡς Dodecatheon, ὁπότε, καθὼς καὶ οὐσιαστικῶς εἶναι ὀρθὴ ἡ χρῆσις ἐφ' ὅσον τὸ Δωδεκάθεον εἶναι ὁ παραδοσιακὸς θρησκευτικὸς ἄξων (ιδεῖ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἐκτενὲς ὁμώνυμον ἄρθρον εἰς τὸ τ. 23 τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανθήου — ὅμως ἀρκεῖ νὰ ἐνθυμηθοῦμε ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ βωμὸς τῶν Δώδεκα Θεῶν θεωρεῖται ὁ ἱερωτέρος τόπος καὶ ὁμφαλὸς τῆς πόλεως ἀπ' ὅπου ἀρχίζει καὶ ἡ μέτρησις τῶν ἀποστάσεων), ὀνομαζόμεθα Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου.—

Κύριοι Τύποι τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας τοῦ Δωδεκαθέου

ΙΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

Α'. Κατ' ἐξοχὴν ἱερὸν δογματικὸν βιβλίον εἶναι ὁ «Ἱερὸς Λόγος» τοῦ Ὁρφέως, τὸ ἀρχαιότερον γνωστὸν θεολογικὸν κείμενον τῶν Ἑλλήνων.

Β'. Ἰερὰ ἠθικὰ συγγράμματα εἶναι (α) τὰ «Ἠθικὰ Νικομάχεια» τοῦ Ἀριστοτέλους, (β) τὰ «Σχόλια εἰς τὰ Χρυσᾶ Ἔπη» τοῦ Ἱεροκλέους, (γ) «Τὰ ἐς ἑαυτὸν» τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου, καὶ (δ) τὸ «Ἐγχειρίδιον» τοῦ Ἐπικτήτου.

Γ'. Λειτουργικὸν δὲ ἱερὸν βιβλίον εἶναι οἱ «Ὀρφικοὶ Ὕμνοι».

Η ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Αἱ ἑλληνικαὶ τελεταὶ εἶναι, κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ἀρχαίων, ὑπαίθριαι κατ' ἐξοχὴν καὶ τελούμεναι δημοσίᾳ· περιλαμβάνουν ἀπαγγελίαν ὕμνων, θυσίαν, ὄρχησιν, μουσικὴν καὶ ἐπικλήσιν τοῦ Θεοῦ ἐν γένει.

Αἱ τελεταὶ περιλαμβάνουν τρεῖς κατηγορίας ἱεροπραξιῶν:

Α'. Δημοσίας ἐπικλήσεως τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποδόσεως θείας λατρείας.

Β'. Ἱεροουργίας κατὰ τὰς καταστάσεις ἢ πράξεις θεσμικοῦ καὶ κοινωνικοῦ χαρακτῆρος — γέννησις, ἐφηβεία, ὀνοματοθεσία, γάμος, θάνατος, κηδεία, μνημόσυνα.

Εἰς τὰς ἀνωτέρω α' καὶ β' κατηγορίας ἱεροπραξιῶν ὑποχρεωτικῶς παρίσταται ἐντεταλμένον μέλος τῆς ἐπισήμου θρησκευτικῆς ἱεραρχίας.

Γ'. Ἰδιωτικὰς ἐπικλήσεις τοῦ Θεοῦ, ὡς εἶναι ὁ ἀγιασμὸς ἰδιωτικοῦ χώρου, ἢ ἰδιωτικὴ προσευχή, κ.λ.π.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

Κατὰ τὴν πρώτην ὀργανωτικὴν βαθμίδα, οἱ κατὰ τόπους πιστοὶ συγκροτοῦν Εὐκτηρίους Οἴκους τῶν ὁποίων ὑπεύθυνος ὀρίζεται εἷς **ποιμὴν (ἱερεὺς)**.

Εἰς δεύτερον βαθμὸν διοικητικῆς ὀργανώσεως ἡ χώρα διαιρεῖται εἰς θρησκευτικὰς περιφερείας, τὸ γε νῦν ἔχον εἰς τὰς περιφερείας: α'. Μακεδονίας-Θράκης β'. Θεσσαλίας-Στερεᾶς Ἑλλάδος γ'. Ἠπειροῦ-Ἰονίων Νήσων δ'. Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ε'. Πελοποννήσου ς'. Κρήτης καὶ ἀπασῶν τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου

Τὴν εὐθύνην αὐτῶν τῶν περιφερειῶν ἔχουν ἐντεταλμένοι **ἐπόπται**.

Ἄπαντες οἱ ἀνωτέρω ἐπόπται συγκροτοῦν τὸ **Ἱεροσυμβούλιον**, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν γενικὴν διοικητικὴν καὶ πνευματικὴν ἐποπτείαν καὶ τοῦ ὁποίου προεδρεύει ὡς κεφαλὴ τῆς Θρησκείας ὁ **Προϊστάμενος (Ἀρχιερεὺς)**.

Τὰ ὀργανωτικὰ καὶ διοικητικὰ ὄργανα καθὼς καὶ οἱ λειτουργοὶ τῆς Θρησκείας ἐνεργοῦν συννόμως ἐντὸς τοῦ πλαισίου νομικοῦ προσώπου συσταθησομένου ἀρμοδίως εὐθύς ὡς τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον ἀναγνωρίζει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Θρησκείαν τοῦ Δωδεκαθέου τὴν Κοινωνικὴν πλευρὰν τοῦ Ἀνθρωπίνου Δικαιώματος τῆς Θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας, τουτέστιν τὸ δικαίωμα νὰ ὑπάρχη ὡς νομικὸν

πρόσωπον ἐντὸς τῶν νομίμων πλαισίων τῆς πολιτείας.

Βεβαίως, πέραν τῶν ἀνωτέρω ὀφείλομε νὰ προσθέσωμε ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου ὄχι μόνον εἶναι **ἡ μόνη** ἡ ὁποία ἱκανοποιεῖ πλήρως τὸν περὶ θρησκείας ὄρισμὸν ἀλλ' ὅτι ἀποτελεῖ τὸ πρότυπον κρίσεως τῶν ἄλλων καθὼς αὐτὴ εἶναι ἱστορικῶς ἡ καθαυτὴ θρησκεία ἐφ' ὅσον, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἔχει τὸ πνευματικὸν “κοπυράϊτ” τῆς λέξεως **θρησκεία**. Θρησκεία (ἡ λέξις θρησκεία γράφεται ὀρθῶς μὲ νι) ἢ θρηκεία (θρηλ. τοῦ θρηκείος: ὁ Θραῖξ, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Θράκην), τουτέστιν τὰ ἐκ Θράκης προερχόμενα, ἡ διδασκαλία τοῦ Θεοῦ Ὁρφέως!

Βεβαίως, ἐπιπροσθέτως, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ἑλληνικῆς νομολογίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ διεθνοῦς δικαίου, πληροῦμε ὑποδειγματικῶς τὸν ὄρισμὸν τῆς «γνωστῆς θρησκείας» καὶ ἀπὸ ἀπόψεως τυπικῆς-νομικῆς!

Εἴμεθα «γνωστὴ» θρησκεία!

1. Ἡ ἔννοια τῆς «γνωστῆς θρησκείας»

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν μιᾶς θρησκείας ὑπάρχει εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἔννομον τάξιν μόνον ὁ ὅρος «γνωστὴ θρησκεία».

ἼΑΣ διευκρινισθῆ ἔδῶ ὅτι:

α') Ὁ ὅρος «ἀνεγνωρισμένη» δὲν ὑφίσταται. Οὗτος παρετηρήθη εἰς τὴν §1 τοῦ ἄρθρου 2Σ τοῦ 1952, ὅμως καὶ τότε κατὰ τὴν κατάρτισίν του διευκρινίσθη ὅτι δὲν ἐννοεῖται «ἀναγνώρισις ὑπὸ τινος ἀρχῆς», διὸ καὶ ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ὅρου «γνωστῶν θρησκειῶν» εἰς τὸ Σύνταγμα τοῦ 1968 ποὺ διετήρει ἀκέραιον τὸ ἄρθρον 2 τοῦ παλαιότερου, ὡς εἶπε ἐπιγραμματικῶς ὁ Κ. Γεωργόπουλος: «Βεβαίως τὸ ἰσχυρὸν Σύνταγμα ἔχει τὸν ὅρον “ἀνεγνωρισμένων” ἀλλὰ πρόκειται περὶ λάθους [Πρ. Ἐπ. Ἄν. 14/10/67]». Περὶ τῶν ἀνωτέρω ἰδὲ εἰς Ἀναστάσιον Μαρίνον (*Ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία*, Διδ. Διατριβή, Ἀθῆναι, 1972, σ. 157).

β') Ὁ ὅρος «ἀνεκτὴ» ποὺ ἀπαντᾶται σήμερον εἰς τὸν ΚΠΔ καὶ εἰς τὸν ΠΚ εἶναι σαφῶς εὐρύτερος τοῦ ὅρου «γνωστή», δηλῶν ἀπλῶς ὅτι μία θρησκεία δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, τὰ χρῆστὰ ἦθη κλπ. ἀποτελοῦσα «ἀθέμιτον ἐταιρείαν».

Ὡς πρὸς τὸν ὅρον «γνωστὴ» θρησκεία γράφει ὁ προμνησθεὶς Ἄν. Μαρίνος [Ἄν. σ. 158-159]:

«Ποῖον εἶναι τὸ περιεχόμενον τοῦ ὑπὸ τοῦ συνταγματικοῦ νομοθέτου χρησιμοποιομένου ὄρου “γνωστὴ θρησκεία”;

»Ἡ ὁρθὴ ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀπάντησις δίδεται διὰ τῆς ἀναδρομῆς εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Ἡγεμονικοῦ Συντάγματος τοῦ 1832 ἐν κεφ. Β§1 περιπτ. 6 τοῦ ὁποίου ὠρίζετο, κατ’ ἀνάλογον διατύπωσιν, ὅτι “καὶ πᾶσα θρησκεία τῆς ὁποίας αἱ τελεταὶ γίνονται πασιφανῶς καὶ δημοσίως, ἔχει ἴσῃν ὑπεράσπισιν ὑπὸ τῶν νόμων”. Ἡ διάταξις αὕτη εἶναι πλέον ἢ σαφής. Ὁ συνταγματικὸς νομοθέτης ἀπέβλεπεν εἰς τὰς θρησκείας ἐκείνας, αἱ τελεταὶ τῶν ὁποίων οὐδὲν ἔχουν τὸ κρύφιον, τὰ δόγματα καὶ αἱ ἀρχαὶ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι ἀπόκρυφοὶ καὶ μυστικά, ἀλλὰ φανεραὶ τοῖς πᾶσι καί, ὡς ἐκ τούτου γνωσταί. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ ὄρου “γνωστὴ” θρησκεία».

Καὶ διευκρινίζει:

«Ὑπὸ τὸν ὄρον “γνωστὴ” θρησκεία νοεῖται πᾶσα θρησκεία, ἡ ὁποία εἴτε εἶναι ἱστορικῶς ἐκ τοῦ παρελθόντος “γνωστή”, ἔστω καὶ ἐὰν ἐμφανίζεται ἐν δεδομένῃ στιγμῇ, τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι, τοῦθ’ ὅπερ ἤθελε συμβῆ ἐὰν π.χ. παρουσιάζοντο ἐν Ἑλλάδι ὀπαδοὶ τοῦ Βουδδισμού, εἴτε θρησκεία τὸ πρῶτον σήμερον δημιουργουμένη. ...Ἐπιπλέον ἵνα θρησκεία τις θεωρηθῇ ὡς “γνωστὴ” δὲν εἶναι ἀπαραίτητον ὅπως ἔχη ἕνα ἐλάχιστον ἀριθμὸν ὀπαδῶν ἢ ἐπισήμους λειτουργοὺς ἐν Ἑλλάδι (π.χ. ἱερεῖς, Προκαθήμενον κλπ.), ἀλλ’ ἀρκεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι διακηρύσσει τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς δοξασίας της, τελεῖ δὲ τὰ τῆς λατρείας της κατὰ τρόπον ἐμφανῆ καὶ οὐχὶ κρύφιον. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην καὶ ἐὰν ἐν μόνον ἄτομον ἰσχυρισθῇ ὅτι πρεσβεύει ὠρισμένας πεποιθήσεις, ἐν σχέσει πρὸς τὸν Θεόν, διαφόρους τῶν πεποιθήσεων τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν θρησκειῶν καὶ νομίζῃ ὅτι πρέπει νὰ λατρεύῃ τὸν Θεὸν κατὰ ἕνα συγκεκριμένον τρόπον, ἐφ’ ὅσον πάντα ταῦτα οὐδὲν τὸ κρύφιον ἔχουν, συντρέχει περίπτωσις “γνωστῆς” κατὰ τὸ Σύνταγμα θρησκείας. Κατὰ συνέπειαν ἐὰν ὑποθέσῃ τις ὅτι ἐμφανίζεται μίαν ἡμέραν εἰς εἰδωλόατρης πιστεύων ὡς Θεὸν ἐν ἀντικείμενον καὶ λατρεύων τοῦτο κατὰ τρόπον ἐμφανῆ καὶ οὐχὶ κρύφιον καὶ πάλιν ἔχομεν “γνωστὴν” κατὰ τὸ Σύνταγμα θρησκείαν. Αὐτονόητον πάντως τυγχάνει ὅτι εἰς ἀπάσας τὰς ὡς ἄνω περιπτώσεις ἢ οὕτω καθοριζομένη “γνωστὴ” θρησκεία δὲν πρέπει νὰ ἀντιβαίῃ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, τὰ χρηστὰ ἦθῃ κλπ.».

2. Ἡ «Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου» ἀποτελεῖ «γνωστὴν» θρησκείαν ὑπὸ τὴν πλήρη ἔννοιαν τοῦ ὄρου.

Τὸ θρήσκευμά μας εἶναι σύμφυτο, κυρίαρχο στοιχεῖο τῆς γνησίας καὶ γηγενοῦς

ἑλληνικῆς παραδόσεως καὶ συσταστικὸς ὅρος τοῦ παναρχαίου πολιτισμοῦ μας, ὁ ὁποῖος ἐτιμήθη καὶ τιμᾶται ἀνελλιπῶς, ὡς κορυφαία ἐκδήλωσις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ ὑφ' ὅλου τοῦ πολιτισμένου Κόσμου. Εἶναι δὲ τόσον πλουσία ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία τόσον εἰς θεωρητικὰς διερμηνεύσεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου, ὅσον καὶ εἰς παρακαταθήκας κοινωνικῆς δεοντολογίας, ὥστε ἀποτελεῖ ἀντικείμενον συνεχοῦς μελέτης καὶ ἐρευνῶν ὑφ' ὅλων τῶν φιλοσοφικῶν καὶ φιλολογικῶν σχολῶν τῶν Πανεπιστημίων καὶ τῶν Ἀκαδημιῶν παγκοσμίως. Ἡ δὲ τεραστία παγκόσμιος βιβλιογραφία ὡς καὶ ἡ ἐπίσημος ἐκπαίδευσις ἐν Ἑλλάδι, καθιστᾶ φανερὰ καὶ ἀμέσως προσιτὰς εἰς ὅλους τόσον τὰς δοξασίας τῆς ὅσον καὶ τοὺς τελετουργικοὺς-λατρευτικοὺς τῆς τύπους.

Ἡ λατρεία, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς ἐπιβάλλεται, τελεῖται δημοσίως καὶ μάλιστα, αὐτὴ καὶ μόνη, καθ' ὅλην τὴν διάρκειάν τῆς καὶ ἐνώπιον παντὸς ἐκ τῶν πολιτῶν ὅστις ἤθελε παρευρεθῆ καὶ οὐχὶ μόνον ἐνώπιον τῶν ὁμοδόξων. Ἡ δὲ πρακτικὴ τῆς λατρείας αὐτῆς παραδίδεται δι' ἰσχυρῶν, σαφῶν καὶ εὐτάκτων τύπων, οἵτινες δύνανται νὰ τηροῦνται συννόμως ὑπὸ οἰασδίποτε κοινωνικὰς συνθήκας μιᾶς εὐνομουμένης πολιτείας.

Τὸ φιλοσοφικόν, ἠθικὸν καὶ αἰσθητικὸν σύστημα ποὺ ἀποτελεῖ μέρος τῆς θρησκείας μας ἀποτελεῖ ιδεώδη πνευματικὸν θησαυρὸν ἰδεῶν καὶ πρακτικῶν, ἀπρόσβλητο καὶ αἰώνιο, ἀναγκαῖο καὶ ἱκανὸν νὰ διδάσκεται ὡς κύριος καὶ θεμελιώδης ὅρος μορφώσεως τόσον τῆς ἀτομικῆς ὅσον καὶ τῆς κοινωνικῆς ὄντοτιτος κατὰ τὰ κλασσικὰ ιδεώδη τῆς εὐνομουμένης πόλεως.

Τὰ ἀνωτέρω, ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ ἀπὸ ἰδανικοῦ μάλιστα ἐπιπέδου προτάσσουν τὴν θρησκεία μας εἰς τὸ περὶ θρησκευτῶν ἰσχυρὸν ἐν Ἑλλάδι νομικὸν πλαίσιον ὡς θρησκείαν γνωστή καθότι εἶναι, ἀφ' ἑνὸς ἢ μόνη θρησκεία τῆς ὁποίας οἱ ὁπαδοὶ ἐξ ὀρισμοῦ «δὲν προσβάλλουν διὰ τῆς λατρείας ἢ διὰ τῆς καθ' οἷονδίποτε τρόπου ἐκδηλώσεως τῶν θρησκευτικῶν τῶν πεποιθήσεων τὴν δημοσίαν τάξιν, τὰ χρηστὰ ἦθη, τὰ ἐθνικὰ σύμβολα, ἢ δὲν ἀρνοῦνται τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐναντι τῆς Πολιτείας καθηκόντων τῶν ἢ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων τῆς χώρας [Μαρίνος, ἀν. σ. 167]», καί, ἀφ' ἑτέρου, ὡς μὴ ἔχουσα, αὐτὴ καὶ μόνη, οὐδεμίαν ἀνάγκην νὰ μετέρχηται «κακοβούλου καὶ ἀνεπίμου προσπαθείας πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἄλλου καὶ ἀθέμιτον διεΐσδυσιν εἰς τὴν θρησκευτικὴν του συνείδησιν» (προσπλυτισμοῦ ὡς ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 § 2 Α. Ν. 1363/ 39).

3. Ἡ «Ἑλληνικὴ Θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου» ἀποτελεῖ «γνωστὴν» θρησκείαν καὶ ὑπὸ τὴν κοινὴν ἔννοιαν τῆς δημοσίας γνωστοποιήσεως.

Πράγματι ἡ «Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Θρησκείαν» διὰ νὰ κατοχυρώσῃ τὰ δικαιώματα τῶν πιστῶν τῆς καὶ νὰ ἐπιτύχῃ μεταχειρίσιν ἰσότιμον πρὸς τὰς θρησκείας τὰς χαιρούσας προνομίων προέβη εἰς τὰς κάτωθι ἐνεργείας:

Α'. Κατέστησε δημοσίας, «φανερὰς τοῖς πᾶσι» καὶ προσιτὰς εἰς ὅλους τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ δόγματά τῆς διὰ τῆς κυκλοφορίας ἐκθέσεως αὐτῶν ἀφ' ἑνὸς εἰς βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Βασικαὶ ἀρχαὶ τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας» καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς ἐκτενὲς σύγγραμμα (1.016 σελίδων μεγάλου σχήματος Α4) ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία» (Ἀθῆναι, 2005, ISBN 960-7076-06-0).

Β'. Περαιτέρω, ἡμεῖς οἱ πιστοὶ τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας τοῦ Δωδεκαθέου, κατὰ τὸ ἔτος 1998 διὰ τῶν ὑπ' ἀριθμὸν πρωτοκόλλου: Α3/55, Α3/56, 7/4/98. Α3/59, Α3/60, Α3/61, Α3/62, Α3/63, Α3/64, τῆς 16/4/98. Α3/69, Α3/68, Α3/70, Α3/67, Α3/66, τῆς 5/5/98. 75,76,77,78,79,80,81, τῆς 20/5/98. Α3/98, τῆς 24/6/98, συλλογικῶν αἰτήσεων μας (ὑπογεγραμμένων ὑπὸ ἄνω τῶν 1.500 πιστῶν) πρὸς τὰς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ ΥΠΕΠΘ, ἐζητήσαμε τὴν ἐπίσημον παρὰ τῆς Πολιτείας ἔνταξιν εἰς τὰ νόμιμα καὶ τυπικῶς ἰσχυρὰ πλαίσια αὐτῆς, τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας τοῦ Δωδεκαθέου, κατεστήσαμε γνωστὰς πρὸς πάντα ἀρμόδιον καὶ τὰς θρησκευτικὰς μας πεποιθήσεις. Περαιτέρω, ἀναδεξάμενοι ἤδη πᾶσα νόμιμο ὑποχρέωσι καὶ δικαίωμα ἀπορρέον ἐκ τοῦ ἰσχύοντος συνταγματικοῦ καὶ Ἀστικοῦ Δικαίου καὶ τοῦ Δικαίου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως καὶ τοῦ ΟΗΕ περὶ ταῦτα, ἐκρίναμε ὅτι εἶναι ἀπαραίτητον νὰ γνωστοποιήσωμε λεπτομερέστερον καὶ κατ' ἄμεσον τρόπον α) ὅτι εἴμεθα πιστοὶ τῆς «ἑλληνικῆς θρησκείας τοῦ Δωδεκαθέου» καὶ β) τὰ περὶ τοῦ ἡμετέρου θρησκευύματος ἰσχύοντα. Ὅθεν κατετέθη (ΥΠΕΠΘ. Α3/168 - 8/12/1998) δευτέρᾳ ἐκτενῆς Γνωστοποιήσις ἐπισυναπτομένων «τῶν Βασικῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν Κυρίων Τύπων τῆς ἑλληνικῆς θρησκείας τοῦ Δωδεκαθέου ὅπως ταῦτα ἐκπηγάζουν ἐκ τῆς αὐθεντικῆς παραδόσεως».

Γ'. Ἐκτοτε ἐπικολούθησε ἐκτεταμένη ἀλληλογραφία μετὰ τῶν Ὑπουργείων Δικαιοσύνης, Δημοσίας Τάξεως, Ἐσωτερικῶν καὶ Πολιτισμοῦ, ὡς καὶ μετὰ τοῦ «Συνηγόρου τοῦ πολίτη» (ἐκδοθέντος εἰδικοῦ «Πορίσματος» ὑπὲρ ἡμῶν), τῆς «Ἀρχῆς προστασίας προσωπικῶν δεδομένων», τῆς «Ἐθνικῆς Ἐπιτροπῆς Δικαιωμάτων τοῦ Ἄνθρώπου» (ἐκδοθείσης ἐπισήμου ἀποφάσεως ὑπὲρ ἡμῶν καὶ κατὰ τοῦ ΥΠΕΠΘ, 25/9/2005) καὶ ἐπίσης μετὰ τοῦ «Εὐρωπαϊοῦ Συνηγόρου τοῦ πολίτη» πρὸς λύσιν τῶν διαφορῶν ἀναφυομένων θεμάτων εἰς τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν τῶν πιστῶν μας.

Δ'. Παρότι αἱ ἱεροπραξίαι μας τελοῦνται δημοσίως, ὡς ὁ νόμος ὀρίζει, ἐν τούτοις πρὸς περαιτέρω κατοχύρωσιν τῶν δικαιωμάτων μας προέβημεν εἰς κατάθεσιν

αιτήσεως, ύπογραφομένης υπό μεγάλου αριθμοῦ πιστῶν ὄλων γειτόνων τοῦ Εὐκκτηρίου Οἴκου (80), διὰ τὴν ἴδρυσιν Εὐκκτηρίου Οἴκου (Κατετέθη: Α3/115/28-6-2001). Κατόπιν κατετέθησαν καὶ τρεῖς ἄλλαι αιτήσεις (Α3/146559/23-12-2003, Α3/138448/3-12-2004, Α3/6948/24-1-2005).

4. Βεβαίως, εἴμεθα προσέτι διεθνῶς γνωστοὶ...

...μετὰ τὴν ἐκστρατεία μας πρὸς διαφώτισιν τῶν Διεθνῶν Ὄργανισμῶν (ὡς ἡ συμμετοχή μας στὴν ὁργάνωσιν INFORM), τῶν ὁργάνων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως καὶ τῆς κοινῆς γνώμης παγκοσμίως (μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρομε τὸ ἐκτενὲς ὄλοσέλιδον θέμα τῆς σοβαρωτέρας Γερμανικῆς ἐφημερίδος SÜDDEUTSCHE ZEITUNG (5/8/2004), τὸ ἐπίσης ὄλοσέλιδον θέμα τῆς ἐγκύρου ἀγγλικῆς ἐφημερίδος THE INDEPENDENT (8/5/2004), τὰς δύο συνεντεύξεις μας στὸ ραδιόφωνον τοῦ BBC, τὴν ἐπιτυχῆ ἐκπομπὴ μεγάλης ἀκροαματικότητος στὸ Ἑλβετικὸν ραδιόφωνον, τὰς συνεντεύξεις στὴν τηλεοψίαν τῆς Voice of America καὶ τοῦ NBC, τὰ δύο ἐκτενῆ τηλεγραφήματα τῶν πρακτορείων REUTER'S καὶ ASSOCIATED PRESS (Ἰούλιος 2005). Τὸ 5σέλιδον θέμα τοῦ περιοδικοῦ ARCHAEOLOGY (Ἰαν. 2005). Τὸ ἀμερικανικὸν ντοκυμανταῖρ «They still worship Zeus» κ. ἄ.

Ἐν τῷ μεταξὺ κορυφαίαν πρῶξιν παγκοσμίου βαρύτητος ἀποτελεῖ ἡ καθ' ὅλα τιμητικὴ ἀναφορὰ εἰς τὴν Θρησκείαν μας (μάλιστα εἰς τρία σημεία) τῆς **Ἐκθέσεως τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν διὰ τὴν Θρησκευτικὴ Ἐλευθερία στὴν Ἑλλάδα τοῦ ἔτους 2004**. Εἰς αὐτὴν ἀναλυτικῶς ἐμφανίζεται ἡ κατάστασις τοῦ Δικαιώματος εἰς τὴν χώραν μας υἱοθετοῦνται πλήρως τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν Ἀνακοίνωσιν τῆς Ἐπιτροπῆς μας περὶ τοῦ Δικαιώματος τῆς Θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας στὴν χώρα μας τονιζομένων τῶν ἀτόπων τῆς ἑλληνικῆς ἐννόμου τάξεως καὶ τῆς κυβερνητικῆς πρακτικῆς. Διὰ τὴν Θρησκείαν μας ἡ Ἐκθεσις ἀποτελεῖ ὕψιστον γεγονὸς σημαῖνον **διεθνῆ ἐν τῇ πράξει ἀναγνώρισιν μας!** Ἡ καθ' ὅλα τιμητικὴ ἀναφορὰ εἰς αὐτὴν (μάλιστα εἰς τρία σημεία) διὰ τοῦ ἐπισήμου διεθνοῦς ὀνόματός της ὡς Ancient Greek Religion μᾶς τιμᾷ ἰδιαιτέρως! Συγκεκριμένως ἀναφέρεται ἡ περιπέτειά μας καὶ ἡ ψευδὴς δῆλωσις τοῦ ΥΠΕΠΘ ὅτι ἐγκρίνονται αἱ ἄδειαι Εὐκκτηρίου Οἴκου ἐνῶ τονίζεται ὅτι ἐκκρεμοῦν αἱ δύο ἰδικαί μας αιτήσεις! Ἀναφέρεται ἐπίσης ὅτι λόγῳ τῶν γνωστῶν ἀθεμίτων περιορισμῶν στὸ δικαίωμα τῆς Θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας δραστηριοποιούμεθα κυρίως στὴν περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν! Ἐπίσης ἀναφέρεται ὅτι ἡ Ἐταιρεία μας ἔχει δύο χιλιάδας ἐγγεγραμμένων μελῶν.